



Istent dicsérik mindennap,
neved magasztaljuk örökké.
Zsolt 44,9



Evangélikus Hírlevél 2011. Advent

„Ma eljövök hozzád...”

Kedves Olvasók! Biztosan ismeritek azt a kedves karácsonyi történetet, amikor az öreg suszter bácsit Karácsony előtti éjjel álmában megszólítja Jézus és azt mondja neki: „Ma eljövök hozzád...” (A klasszikus Tolsztoj: Panov apó különös napja címet viseli.) Az öreg korán reggel kel, szépen kisöpri házacskáját, elrendezi műhelyét és várni kezd. Jönnek hozzá sokan. A szomszéd, hogy egy széket kérjen kölcsön, egy kisgyerek, hogy megmelegedjen, valaki, hogy a cipőjét megjavíttassa és ehhez hasonlók. De a bácsika visszautasít mindenkit, mondván: ő Jézust várja. Este azonban újra megszólal Jézus hangja: őbennük jött el. Tudom, az eredeti történet pozitív kicsengésű, nekem most mégis ez a szomorkásabb változat jutott eszembe.

Azért, mert felötlött bennem néhány idősebb testvérünk név szerint a gyülekezetből. És még hányan vannak, akikről én sem tudok, pedig szükségét szenvednek. Ekkor a kertben dolgoztam. Nem a gyülekezeti házában. Egy nénike hívott. Tisztelendő úr, a sok lomb miatt nem tudok kijönni otthonról, a családom messze van, nem tudna valahogy segíteni? Küldjön valakit! Magam mentem el. És eközben azon gondolkodtam, hogy gyülekezetünknek szeme és füle lehetne erre, hogy észrevegye azokat, akik szükségét szenvednek. Mert nem tudnak istentiszteletre jönni. Nehéz a boltból hazacipekedni. Elmenni a postára csekket feladni, sorban állni, havat lapátolni, avart összegyűjteni, ereszt megigazítani, gyógyszerárba menni, gyümölcsöt le-

szedni, vagy csak egy kicsit beszélgetni. Hogy érezzék, fontosak. Hogy érezzék, nem volt hiábavaló az elmúlt 70, 80, 90 esztendő. Legalább a gyülekezet részéről. A gyülekezet részéről, amelyikben hatalmas munkák folynak. Minden este van valamilyen lelki alkalom. Az ifire sokan járnak, a fiatal családoso k alkalmai is olyan áldottak, a bibliaórákon is meghitt beszélgetések vannak, Sajógömörbe járunk szolgálni, énekarunk is van, 160 körüli létszámmal megyünk nyaranta táborozni, az asszonykör is nagyon kézműveskedik, hogy a templomi vásárra is jusson. Mégis. Hiányérzetem van.

A Biblia mindig is nagy hangsúlyt fektetett az özvegyek és árvák, a kiszolgáltatottak és a nélkülözök felé való gondoskodásról, szolgálatról. A korai egyház is fontosnak tartotta, hogy figyeljen a rászorulókra. Hiszem azt, hogy gyülekezetünk elérkezett egy olyan ponthoz, ahol föl kell vállalnunk az ilyen szolgálatot. Misszió nk, társadalmi szerepvállalásunk, megjelenésünk a helyi kulturális életben nem lehet enélkül a szolgálat nélkül teljes.

A jövőben egyre jobban fogunk erre figyelni, és talán nem is véletlen, hogy Isten ezzel terhelte meg lelkemet, amikor már az adventi és karácsonyi eseményekkel kezdünk foglalkozni. Hiszen hogyan lehet teljes a Karácsonyunk, amikor vannak néhányan olyanok, akik rászorulnak egy kis figyelemre, egy telefonhívásra, egy kis gondoskodásra. „Ma eljövök hozzád...” – mondja a mesében Jézus. Vajon te most kire gondolsz, akin segíthetnél a gyülekezetből?

Áldott Karácsonyi Ünnepeket kívánok!

Endreffy Géza

ADVENIO

„Advenio!” = Jövök!
Ígérted Jézusunk.
Ezredévek vártak,
hogy ne legyünk magunk,
ha támad a Gonosz,
mert győznünk nem lehet.
Ember a Sátánt még
Sohasem győzte meg.

Isten ígérete
a nagy bukás után
Te lettél, Jézusunk,
S tudtad, mi vár reád!
Mi Megváltót kaptunk:
Életed lett ára!
Jöttél Betlehembe,
s majd a Golgotára.

Születés kapuján
emberként érkezted,
és minden emberért
szeretve szenvedted.

Az első Adventről
sok ember jól tudott:
Próféták hirdették.
Tudják az utódok,
mégis más kell nekik:
„Karácsony-bódulat”.
Legtöbb iszik, eszik,
futkos, s majd lemarad!

Kinek ez az Advent,
nem lesz békessége!
Nem akarja tudni:
A létnek nincs vége!
S azt sem, hogy jön az Úr...
Visszajön! Ígérte!

A második Advent
most telik. Tudod ezt?!
Megtéveszt a világ,
kárhozatba vezet.
Ismerd föl bűneid,
s nyújtsd Jézusnak kezed;
Ő vétkeid miatt
kínhalált szenvedett!

De él, feltámadott!
Rég vár, hogy befogadd.
Ne késs! Tedd meg ma még,
hogy hadd lehess szabad.

Hála, öröm tölt be,
igaz az esküje:
Ki Benne hisz, annak
van örök élete. (Jn. 5:24.)

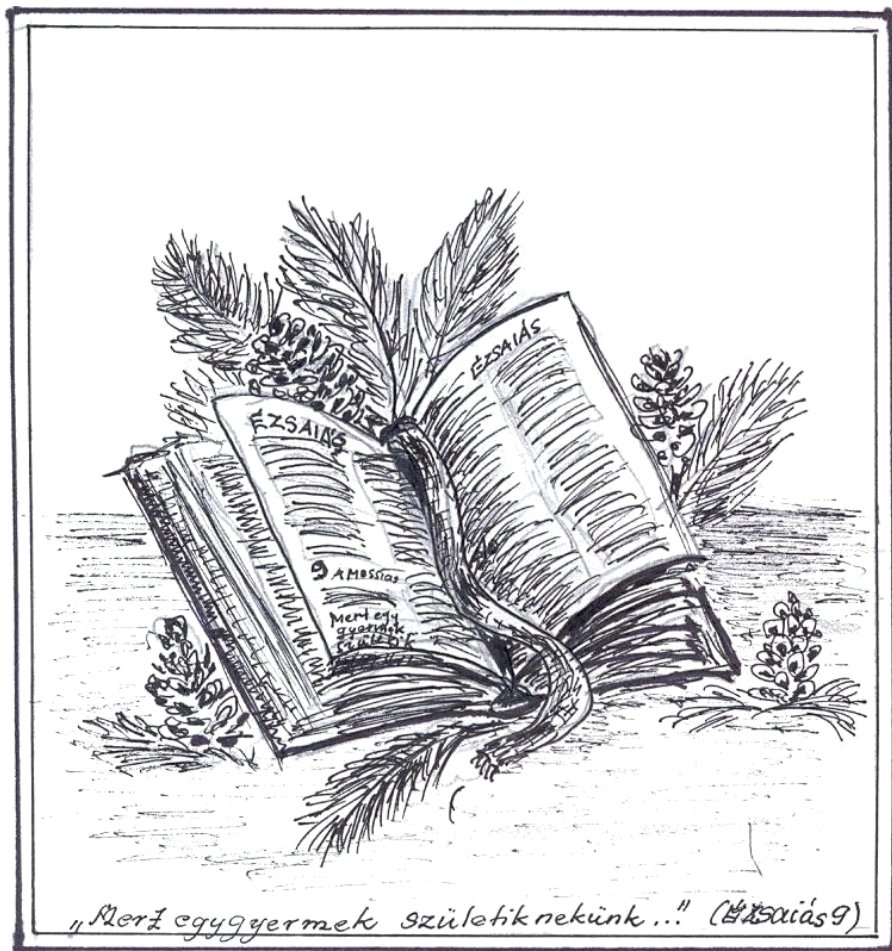
Üdvöd bizonyosságát
jelenti Ő neked.
Tedd le akaratod,
add neki életed,
s gondolataidat,
higgy neki és ne félj!
Hadd éljen benned Ő
és te Őbenne élj. (Jn. 15:4.)

Így kezdheted Vele
itt az üdvösséged,
amennyit még itt élsz,
már Ővele éled. (Jn 5:24)

A helyed nála kész. (Jn. 14:2,3.)
Szava megáll! Örök!
Szeretettel mondja:
„Advenio!” Jövök!

Budaörs 2011. október

Vera néni



Nagyné Kántor Éva: Ígélet

Bemutatkozik gyülekezetünk

Visszatekintés a Hosszúszói táborról

Ebben az írásban az idei nyáron július 11-16 között megrendezésre került „Felvidéki angol-magyar tinitábor”-ról szeretnék beszámolni. Az elején tárgyilagosabban a tábor feltételeiről, jellemzőiről, majd utána szubjektívebben, saját benyomásaim alapján néhány kiemelkedő élményről.

A tábornak Gömörhosszúszó (szlovákul: Dlhá Vés) falu mellett elhelyezkedő „Ferdí-rancs” panzió adott otthont, amely egyben lovas tanyája is, így kiváló lehetőséget nyújtott a lovaglásra az Aggteleki-karszt szlovákiai oldalán elhelyezkedő dombok csodálatos természeti környezetében. A táborban 20, többnyire magyar ajkú szlovákiai gyermek vett részt. Nagyobb részük Tornalja és körzetéből (pl. Sajógömör) érkezett, másik részük pedig Hosszúszóról és a környező településekről. A legfiatalabbak 11 évesek voltak és a legidősebbek között pedig voltak egyetemisták is. A táborban levő segítők, szervezők közül öten jöttek Angliából (Sheffield-ből), ketten Budaörsről (Löfler Eszter és e cikk írója) és négyen Sajógömörről (L.Tibi, K.Tomi, Judit, Veronika).

A programok között voltak olyanok, amelyek minden nap voltak, ezáltal egyfajta rendet adva a tábori napoknak. Ilyenek voltak a délelőtti áhítatok, amelyet az angolok közül a tábor lelki tartalmáért felelős testvér tartott tolmácsolással. Az egész hét folyamán végigmentünk a tékozló fiú történetén (Lk. 15 alapján), igyekezve ráismerni ma-

gunkra a kisebbik és nagyobbik fiú szerepében egyaránt. Az áhítatosokat korosztályonkénti csoportos beszélgetések követték, ahol megoszthatták gondolataikat, felteheték kérdéseiket a résztvevők. Többen olyan környezetből érkeztek, hogy ez volt az első találkozásuk a Szentírással, így a beszélgetés vezetőinek többféle előítéletet kellett kezelnie. Mindennap voltak nyelvtudás-szint alapján beosztott csoportokban angol-foglalkozások. Ezekben gyakorolhatták kommunikációs képességüket, fejleszthették szókincsüket egy közös színdarabra való készüléssel is. Az angol szervezők ezenkívül olyan játékokat hoztak, amely minden korosztály számára élvezhető volt. A panzió saját lovardája lehetőséget biztosított lovaglásra, amelyet többen minden nap igénybe vettek.

A továbbiakban néhány olyan saját élményt szeretnék megosztani, amelyre hálával emlékszem vissza a táborból.

– A kiutazáshoz kapcsolódó, hálát fakasztó élmény volt, hogy gyülekezetünk egyik tagja hallva, hogy gondban vagyunk sok csomagunkkal (hét fő egy heti csomagja és tábori felszerelés) felajánlotta családi utánfutóját, így egy hét személyes autóval el tudtunk menni mindnyájan „egy légtérben” Hosszúszóra, így arra sem volt szükség, hogy valaki csak ezért megjárja kétszer ötszáz km-t.

– Amikor megérkeztünk az angolokkal és Eszterrel négy óra utazás után Budaörsről Hosszúszóra, a házigazdák és a Gömöről érkező segítők, szervezők (Tibi, Tomi) már vártak minket. Ekkor olyan vihar kezdett el tombolni a Szlovák-Karszt dombjai között, hogy elment minden elektromosság a táborhelyünkön. Ez kiváló lehetőséget adott arra, hogy néhány gyertyát meggyújtva egy kellemes, meghitt légkö-

rú beszélgetés keretében mindenki egyenként elmondhasson magáról néhány szót, és együtt kezdjük megtervezni Isten jelenlétében az előttünk álló hetet.

– Meglepődtünk, mondhatnám majdnem „elolvadtunk” az angol testvérekkel, amikor egy szomszédos faluból bejáró, táborban részt vevő lány minden reggel meglepett minket valami „ajándékkal”, különleges szlovákiai édességekkel, utolsó nap pedig egy nagy kerek házi kecskesajttal, melyet kitehettünk este szalonnasütéshez.

– Az első napokban több olyan gyermek volt a környékről, aki „csak benézett gyanakvóan”, de megfogta valami a táborban és a következő napoktól már aktív résztvevővé vált. Ezzel kapcsolatban meg kell, hogy említsem az angol szolgálók rugalmasságát, hiszen ők a táborikban általában inkább csak teljes időben résztvevő táborozókat fogadnak. Az ő nyitottságuk is szerepet játszott abban, hogy egy nagyon kellemes hétük lehetett (az ő elmondásuk alapján, ahogy a tábor végén mondták: „ha jövő héten is lenne ilyen tábor, biztos jönnek”).

– Egy egész délutánt tölthetett a táborozók serege Hosszúréten Badin Ádám híres palóc mesemondó meghívására. Itt kézműves foglalkozásokon vehettek részt: kosarat fontak, csuhébabát készítettek, megnézhettk a falut. Végül pedig a házigazda ajándékozott meg minket néhány művészien előadott népmesével. Az alkalomban különleges volt, hogy táborozóink között volt a szlovákiai palóc gyermek mesemondó verseny egyik győztese, aki szintén elmondott egy mesét, ezáltal újra idézve azokat az időket, amikor kizárólag szóbeli átadás útján öröklődtek a komoly tanulságokat, bölcsességeket tartalmazó történetek.

Magam elsősorban tolmács és sofőr voltam, igyekeztem segíteni a szervezési feladatokban. Nagy kihívás volt az angolul elhangzó lelki táplálékot úgy „tálalni” a figyelemmel hallgató füleknek, hogy ne essen félre sok morzsa. Úgy érzem, hogy a nehézségek ellenére Isten kegyelméből sikerült a táborozókkal érzékeltetni, hogy Teremtőjük miképpen tekint rájuk. Számomra példaértékű volt az összes angol szolgáló rugalmassága, nyitottsága. Kíváncsiak voltak a mi kultúránkra, készek voltak tanulni magyar szavakat, aminek „koronája” talán az volt, amikor az utolsó este, amikor mindenki bemutathatta valamilyen tehetségét (zene, tánc, közös színdarab), egyik angol szervező lány előadott egy dalt, amelyet maga költött, belesűrítve az összes magyar szót és összetett mondatot, amelyet ismert.

Bátorító volt, ahogy Lóczy Tibi „levevényelte” (mankóval) a tábort és amilyen lelkesedéssel Kiss Tomi állt a feladatokhoz. Mellettük ketten is jöttek Tornaljáról részt vállalni segítőként, Veronika és Judit. Jó volt, hogy ők is közöttünk lehettek. Az angol testvérekkel együtt közös reménységünk, hogy a gyermekeket sikerült egy kicsit közelebb hozni legigazabb vágyukhoz, hogy előítéleteiket félretéve megismerhessék és szerethessék Teremtőjüket, aki személyesen mondta és mondja a mindenkori gyermekekről „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Mk. 10,14b)

Budaörs, 2011 november 6.

Forintos Ádám

Történelmi és egyházi évfordulók

AKIRŐL A REPÜLŐTERET ELNEVEZTÉK

Bár magam is zenész vagyok, márciusban nem kis megütközéssel fogadtam a hírt: a Ferihegyi légikikötő ezentúl Liszt Ferenc nevét viseli. Mi akar ez lenni? – kérdeztem magamban – Ilyen sürgős lenne a Feriből Ferencet csinálni?

Azután rájöttem, hogy ez egy egészen zseniális ötlet. Igazi üzenet. Az egész világnak. Hogy a Dél-Afrikából, Japánból, Kanadából vagy Brazíliából Budapestre érkezőnek már a földet éréskor világos legyen: Liszt Ferenc, aki a maga idejében, ha nem is repülön, de egész Európát keresztül-kasul beutazta (magyar útlevéllel), akit Szentpétervártól Lisszabonig, Londontól Konstantinápolyig mindenhol kora legnagyobb zongora-virtuózaként ünnepeltek, és akit a magyaron kívül még legalább három nemzet vall büszkén magáénak, nos az idén 200 éve született Liszt Ferenc a miénk, magyaroké. Éppen úgy, ahogy a repülőtér: nem azért hogy magunknak őrizgessük, hanem azért, hogy az egész világ megnyílhasson rajta keresztül a számunkra, vagy, ha jobban tetszik, hogy az egész világ megismerhessen rajta keresztül bennünket.

Liszt a történelmi Magyarország határvidékén, Doborjánban látta meg a napvilágot (ma: Raiding, Ausztria), 10 évesen Sopronban és Pozsonyban koncertezett, 11 évesen szüleivel Bécsbe költözött (ahol Beethoventól a művészi „megkeresztelést” jelentő híres csókot kapta), két év múlva pedig már a párizsi közönséget hódította meg... De nem is folytatom, lehetetlen ezt az üstökösként fénylő és száguldó életpályát itt akár fölvázolni is. Aki kíváncsi rá, annak számos kiváló életrajzi könyv áll a rendelkezésére.

Liszt életműve magában hordozza szinte az egész 19. század zenei, irodalmi, szellemtörténeti palettáját. A máig utolérhetetlenül briliáns zongoraművek (köztük a híres magyar rapszódia, a valódi drámával felérő h-moll szonáta, több száz korabeli dal és operarészlet nyomán készült átirat, fantázia), az érett korszak kiváló szimfonikus költeményei, a monumentális Faust-szimfónia, csakúgy, mint a későbbi egyházi művek szinte minden esetben egy-egy meghatározó zenei, irodalmi, történelmi, természeti vagy éppen hitbeli élmény nyomán keletkeztek. (A romantikus programzene létrejötté gyakorlatilag Liszt nevéhez köthető.) Műveiben a magyar vagy spanyol cigányok különleges zenéje, Schubert és Schumann gyönyörű dalai, Paganini félelmetesen virtuóz hegedűjátéka, a svájci tavak, vagy a velencei gondolák ihlető látványa, a '48-49-es magyar szabadságharc megrendítő bukása, szenvedélyes Petrarca-, Goethe-, Victor Hugo-, Lamartine- és Byron-idézetek, a menny és pokol közt vergődő Faust legendája, a madaraknak prédikáló Assisi Szent Ferenc vagy az önfeláldozásáért tisztelt Magyarországi Szent Erzsébet története és még megannyi hasonló benyomás és tapasztalat válik teljesen egyedi és egészen különleges módon zenévé.

Lisztet nem lehet kategóriákba sorolni. Ez a hihetetlenül sokoldalú géniusz egyszerre a romantika egyik legnagyobb zeneszerzője, Európa-szerte ünnevelt zongora-virtuóz, a zongoratechnika és -hangzás máig legnagyobb hatású megújítója, több nemzedék tanára, a weimari hercegi udvar karmestere, hihetetlen műveltségű szellemóriás (akinek írói munkássága sem lebecsülendő!), jóhiszemű szabadkőműves, ugyanakkor idősebb korában ferences szerzetes, a budapesti Zeneakadémia alapító elnöke, három gyermek apja, Richard Wagner apósa (Wagner mind szakmailag, mind emberileg rengeteget köszönhet neki), a 20. századi zene zseniális előfutára. Igazi világpolgár: anyanyelve német, állampolgársága magyar, legszívesebben franciául beszél, élete utolsó két évtizedében pedig Róma, Weimar és Pest között ingázik. Magyarságához azonban mindvégig következetesen ragaszkodik. *„Bizonytal megengedik nekem, hogy a magyar nyelvnek saj-*

nálatos nem tudásától eltekintve én születésemtől síromig szívemben és gondolataimban magyar maradjak.” – írja egy 1873-ban kelt leveleiben.

Számtalanszor akarták bizonyos körök Lisztet saját érdekeik szerint szűklátókörűen beskatulyázni, de az ő szellemi nagysága messze föltötte állt minden kicsinyes intrikának. 1884-ben, a Rákóczi-nóta nyomán készült Magyar Királydal pesti ősbemutatójának politikai okokból történő meghiúsulása kapcsán rezignáltan írta: *„Az egész világ ellenem van. A katolikusok azért, mert úgy vélik, egyházi zeném túl profán, a protestánsok azért, mert számukra zeném katolikus, a szabadkőművesek túl klerikálisnak érzik a zenémet, a konzervatívoknak forradalmár vagyok, a „haladóknak” ósdi jakobinus. Az olaszok meg... ha garibaldisták, képmutatónak tartanak, ha a Vatikán pártját fogják, azt állítják, a Vénusz-barlangot viszem be az Egyházba. Bayreuth számára nem komponista vagyok, hanem hirdetési ügynök. A németek azért vetik el a zenémet, mert túl francia, a franciák azért, mert német, az osztrákok szerint a zeném cigányzene, a magyarok szerint idegen zene. A zsidók pedig minden különösebb ok nélkül gyűlölnék engem – zenémet és saját magamat.*

Az állandóan utazó Lisztet egész életútján végigkísérte az otthonatlanság nyomasztó érzésének terhe. Annál intenzívebben élhette át mennyei Atyjához való ragaszkodását, Akinél – bárhol is járjon – mindig otthonra találhat. Gyermekkorától fogva foglalkoztatta a papi hivatás gondolata. Szellemi nyitottsága persze soha nem fért volna igazán bele az egyházi rend szigorú kereteibe, még akkor sem, amikor második élettársával való szakítása után, mintegy biztos menedékként valóban belépett a ferences rendbe. Liszt számára valójában maga a művészet az a szent hatalom, amellyel a lelkeket az örök értékek felé lehet vezetni. (Közben pedig, önzetlenségéből példát adva, a befolyt honoráriumokból árvaházakat, rászoruló művésztársakat, tanítványokat, vagy például az 1838-as nagy pesti árvíz áldozatait lehet végtelenül nagylelkűen támogatni...) Liszt kezében a zene, akár

komponistaként, akár előadóművészként műveli, valódi szolgálat. Olykor hitvallás. Prédikáció. Bizonyságtétel. Életről, halálról, hősiességről, szerelemről, öregségről, mennyről, pokolról, de mindenekelőtt a Krisztus keresztyének, a végtelen önfeláldozásnak a titkáról, a legtisztább szeretet minden emberi értelmet meghaladó megváltó erejéről. „*Bárcsak a jövőendő művésze készségesen és örömmel lemondana arról, hogy azt az önhitt és egoista szerepet játssza, amelynek, reméljük, Paganini volt az utolsó ragyogó képviselője. Bárcsak önmagán BELÜL és nem KÍVÜL tűzné ki a célt...*” – írja mintegy saját ars poetica-jának megfogalmazásaként, minden idők legnagyobb hedegű-virtuózának halálakor, 28 éves ifjúként.

Van egy kis háromhangos motívum, amely rendre fölbukkan Liszt legkülönfélébb műveiben. Egy gregorián himnusz dallam kezdete. Ezt Krisztus-oratóriumában maga Liszt nevezte kereszt-motívumnak. Ahol ez megszólal, mindig a megváltás dicsőségére, katartikus erejére emlékeztet. De felidézhetnénk a Villa d’Este szökőkútjai c. amúgy is jövőbe mutató fantasztikus zongoradarabot is, amelynek gyöngyöző futamai a Róma melletti Tivoli pazar „vízijátékainak” hangulatát, csobogását jelenítik meg. A mű közepetáján azonban a hangzás egyszer csak sokkal teltebbé, komolyabbá, ünnepélyesebbé válik. Ezen a ponton a kéziratban latinul a következő idézet olvasható: „...*de az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne...* Jn. 4:14.” Hát így lényegül át Liszt keze alatt a természet hangjait utánzó zene Jézus szavainak hordozójává.

Akár a samáriai asszony történetéről szóló tábori hét zenei mottója is lehetett volna...

Szívből kívánom, hogy Liszt Ferencről ne csak az ő nevét viselő repülőter jusson eszünkbe, hanem sokkal inkább művészetének, zenéjének lelkeket megújító kisugárzása.

Kecskés Balázs

Tisztújítás 2012.

Választás, minden szinten

A Magyarországi Evangélikus Egyház (MEE) törvényei szerint, hat-évenként általános tisztújítás van az egyházban és gyülekezeteiben. A legutolsó 2006-ban volt, így ennek megfelelően a következő 2012-ben lesz.

Mely tisztségeket érint a tisztújítás? Mind a négy egyházkormányzati szint legtöbb tisztségét érinti, vagyis – legalulról indulva – a gyülekezeteket, egyházmegyéket, egyházkerületeket és az Országos Egyházat. Ennek megfelelően a gyülekezetek tagjainak minden szint megújuló tisztségére választaniuk lehet, kell.

Vegyük sorra azokat a tisztségeket, melyek fontosak, de nem a gyülekezetünkön belüliek!

a) A Budai Egyházmegyében esperest és egyházmegyei felügyelőt, az egyházmegyei közgyűlésbe pedig saját gyülekezetünkől küldöttet és póttagot választunk. Jelenleg az esperes Bencze Imre budavári lelkes, a megyei felügyelő pedig Dr. Fabiny Tibor egyetemi tanár.

b) Az Északi Egyházkerületben kerületi felügyelőre és a kerület közgyűlésébe delegálandó küldöttekre szavazunk. A jelenlegi kerületi felügyelő Benczúr László építészmérnök. Elnöktársára, a kerület püspökére nem kell szavazni, mert a magyarországi három püspököt nyugdíjazásukig, lemondásukig, vagy halálukig választottuk meg, így annak idején Dr. Fabiny Tamás északi egyházkerületi püspököt is.

c) Az Országos Egyházban az országos felügyelő jelenleg Pröhle Gergely külügyi államtitkár, neki is 2012-ben lejár a mandátuma. Rajta kívül az egyház parlamentjének, törvényhozó testületének számító zsinatba is választunk zsinati tagokat.

A Budaörsi Evangélikus Egyházközségben a lelkész kivételével mindenkit újraválasztunk, aki nem fizetett alkalmazott. Ez a presbiterekre és a lelkész elnöktársára, a felügyelőre vonatkozik. A presbitérium a presbiterekből áll, de a lelkész és a felügyelő automatikusan tagjai a presbitériumnak. Új országos szabályozás, hogy a gondnoknak, pénztárosnak – akiket szintén választani kell – nem szükséges presbiteri tagnak lenni.

Feladataink a gyülekezetben

A választásokra, tisztújításra való felkészülés elkezdődött. Első lépésként az előírásoknak megfelelően szeptember végén Jelölő Bizottságot választottunk. A bizottság tagjai: Marcsek Erzsébet, Koren András, Tucsek Gábor, valamint hivatalból a lelkész és a jelenlegi felügyelő.

Amikor e sorokat írom, a jelöltállítás folyamata zajlik a gyülekezetben. A presbitérium határozata alapján gyülekezetünk 10 körében, illetve házi csoportjában (HCS) lehet ajánlásokat tenni. Mire megjelenik ez az írás, addigra a jelöltajánlás befejeződik, hiszen ennek határideje 2011. november 22.-e.

A választásra 2012. februárjában kerül sor, terveink szerint a hónap 3. vasárnapján, gyülekezeti közgyűlés keretében. Ezt a két megelőző vasárnap hirdetni fogjuk. Ezen a közgyűlésen a gyülekezeti tisztségviselőket, presbitereket, felügyelőt választjuk meg, továbbá az egyházmegyei közgyűlésbe a küldöttünket, a póttagot, az esperest, a megyei felügyelőt és az országos felügyelőt. Egyedül az egyházkerületi

felügyelőt és a zsinati tagokat választjuk később, mégpedig 2012 szeptemberében.

Imádsággal, reménységgel

Istennek adhatunk hálát, hogy szolgálatra hív el, és szolgálatba szeretne állítani minden keresztyén embert. A szolgálatra ugyanis az Ő országának építésében és saját magunknak van szüksége. Azzal a reménységgel nézünk a tisztújítás elé, hogy békeességben, szeretetben és jó rendben történik majd minden.

Közel másfél évtizedes felismerésünket igazolják mostanság vissza országos szinten, amikor a nagy létszámú – és ezért nehezen működő, vagy működésképtelen – presbitériumokat a több ezres gyülekezetekben is csökkentik. Mégpedig az eddigi maximális létszámot 40%-al. Mi annak köszönhetjük, hogy az elmúlt 16 évben mindig határozatképesek voltunk, hogy presbitereink komolyan vették elhívásukat és először 9, majd 11 főben maximáltuk a presbitérium létszámát, amelyben a lelkész és a felügyelő is benne van.

Presbitériumunk mostani ajánlása szerint az új presbitériumba 10 presbitert választanánk. Őket egészítené ki a két elnök, a lelkész és a felügyelő, vagyis egy fővel nőne a presbitérium. Ezzel a gyülekezet lassú növekedését követjük.

Magától értetődő, hogy (reménységünk szerint is) több jelöltünk lesz. A korábbi két választás előtt a lelkész és a felügyelő a presbiterjelöltekkel külön-külön, hatszemközt elbeszélgetett. Ez nagyon hasznos volt, így most is ezt a gyakorlatot szeretnénk folytatni. Erre emberi számítás szerint, januárban kerül sor. A választás alapján azok lesznek a gyülekezet presbiterei, akik az első tíz legtöbb szavazatot kapják a februári közgyűlésen.

Az egyházban sokan felteszik mostanában a kérdést, hogy ki választható presbiternek. Mi rugalmasan kezeljük ezt, és azt mondjuk, hogy mindenki választható, aki gyülekezetünkhöz tartozónak vallja magát, közösségünkben az Urat követi és szolgálja, az egyházközség terheiben osztozik, magánéletében példamutató és életkora 70 év alatt van. Ebből látszik, hogy nem kérdezzük meg, honnan jött, melyik felekezetben keresztelték meg és milyen a keresztyén előélete.

Kedves Testvérem! Kérem, imádkozz azért, hogy Isten küldjön alkalmas tisztségviselőket gyülekezetünkbe és az egyház különböző szintjeibe, akik az Ő dicsőségére végzik munkájukat, szolgálatukat a következő hat esztendőben.

*Dr. Garádi Péter
felügyelő*

Füle Lajos: Presbiterek

Kinek a lelke vágyik a fényre,
kinek kenyere az Úr Igéje,
és kenyeréből másnak is szel,
– az presbiter.

Kinek van szeme a más bajára,
kinek van füle a más jajára,
s tennivalóit így méri fel,
– az presbiter.

Ki másnak vermét sohasem ássa,
aki keresztjét nem teszi másra,
s a mások terhét így veszi fel,
– az presbiter.

Ki könnyörögni sohase restell,
ki úgy van ott a gyülekezetben,
mint aki szolgál, mert van mivel,
– az presbiter.

Kinek a templom kegyelem háza,
otthon van benne maga s családja,
bár mindenütt az Urra figyel,
– az presbiter.

Aki hitét örömmel megvallja,
mint presbiter, mégha nem is rangja,
mert kedves élet Isten előtt,
Ki megáldja, megszenteli Őt.

Lelkészi blog

Lelkészünk 2010. szeptember – december között tanulmányútra Izraelbe utazott.

A kinti élményeiről interneten naplót, blogot vezetett. Ezekből a bejegyzésekből szemezgettünk, hogy azok a kedves Testvéreink is olvashassák lelkészünk gondolatait, akiknek nem áll módjában számítógépet használni.

2010. szeptember 23., csütörtök a vallásosságról – 2

Egy asszonnyal beszélgettem. Már nem is tudom pontosan, hogy miért elegyedtem szóba vele (talán útbaigazítást kértem tőle a Via Dolorosán), de elmondta, hogy szülei muzulmánok és nagyon vallásosak. Arról kérdeztem, hogy ő nem? Hiszen ruháján ez nem nagyon látszott. Azt mondta, hogy nem! Ő kereső! Kérdeztem, hogy ez mit jelent? Azt mondta, hogy sok-sok évvel ezelőtt elhatározta, hogy addig keresi azt a vallást, amíg benne meg nem találja az élő Istent. Azt mondta, hogy olyan száraz a vallása. Még a kezével is mutatta, hogy érti... A sok szertartás, a betanult imádságok, a sok törvény. Mindezt szépen megtanulta ő is, de lelke sehol nem nyugodott meg, nem érezte, hogy megtisztulna, és aztán már nem hitte, hogy megtisztulhatna, megnyugodhatna. De úgy hat éve találkozott egy keresztyénnel. Beszélt neki Jézusról és arról, hogy Őmiatta tisztulhatunk meg mi is. Ettől a pillanattól kezdve a szeme felragyogott és bizonyosságot tett hitéről. Amikor arról beszélt, hogy Jézus vele van minden nap és olvassa a Bibliát, kicsordult a könnye. Olyan szeretettel beszélt Jézusról, éle-

te pásztoráról, aki megváltotta őt. Beszélt a férjéről, aki muzulmán, de ő is iszonyatosan keres, de Jézushoz nem fordul! Néha ezért el is verte őt korábban, de már egy ideje nem bántja. A végén rákérdeztem, akkor ő arab létére keresztyén? Nem, még nem meri ezt mondani, az olyan nagy dolog lehet... S újból könnyes lett a szeme.

Elgondolkodtam. Hmmm. A mi keresztyénségünkről... Vallásunkról... Igeolvasási, imádságos életünk gyakorlatáról. Küzdelmeinkről és játékainkról. A liturgiai reformokról. Istentiszteleteinkről. Hagyományainkról. A világban járva, látva másokat is, az ember óhatatlanul mérlegre teszi saját értékeit, hozzáállását, hitét, vallásosságát.

(Pedig az ember azt hinné, hogy az iszlámban van erő! Az olyan amilyen! A sok más hitben, vallásban megcsömörlött ember érdeklődéssel fordul felé. Van benne tűz, erő. Egy kis misztikum, egy kis fanatizmus. És nem! Ők is csak arról beszélgetnek, ha az imám elkezd az imádságot és a hangszórón kihallatszik, hogy: na, Ibrahim most milyen jól kiereszti a hangját... (– ennek a beszélgetésnek tanúja voltam.)

Az asszony végül elmesélte, hogy Palesztin területre jár át és Bibliát oszt. Nem mondta, de tudom, hogy néha az élete kockáztatásával. Munkahelyén – egy keresztyén zarándokhely szállásán – recepciósként dolgozik. És boldog.

2010. október 2., szombat

Galileai gyülekezetek találkozója

Nehéz szavakba foglalni, hol voltam ma, hogy milyen alkalmon vettem részt és hogy mit éltem át. Az egyik – Haifából a Genezáret tó-

hoz vivő – főút mentén egy kis erdőben, egy piknikező helyen gyűlnek össze minden esztendőben, nagyjából ugyanebben az időben a Galileában élő messiási zsidó és arab keresztyének. Mit mondjak?! Teljesen sokkoltak az események. Egyáltalán az, hogy találkoznak! Meg hogy közös Istentiszteletet szerveznek, gyülekezetek találkozó-jával. És már rég óta. Hihetetlen. A kb. 1500 ember mint egymás régi ismerősei köszöntötték egymást. A dicsőítést messiási zsidó csoport kezdte. Elégé sokan gyűltek össze a táncolók, ami egy kicsit meglepett, de tudatták velem, hogy ez teljesen természetes ilyenkor. Néhány közismert ének eléneklése után elkezdődött a prédikáció. Hihetetlen volt hallgatni is. Egy arab lelkipásztor prédikált, messiási rabbi fordította héberre és volt még szinkrontolmácsolás angolra és oroszra. Az igehirdetés elégé átszellemült volt, de minden túlzástól mentes. Arról szólt Jeremiás 15,19-21 (*Erre így szólt az ÚR: Ha megtérsz, megengedem, hogy újból szolgálatomba állj. Ha értékes dolgokat beszélsz értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz. Nekik kell hozzád térniük, nem neked hozzájuk. Bevehetetlen ércfallá teszek ezzel a néppel szemben. Harcolni fognak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek: megsegítlek és megmentelek – így szól az ÚR. Megmentelek a gonoszok kezéből, megszabadítlak hatalmukból.*) és Jeremiás 3,14-18 (*Térjete meg, elpártolt fiam! – így szól az ÚR – mert én vagyok Uratok. Kiválasztok közületek városonként egyet, nemzetségenként kettőt, és elviszlek benneteket a Sionra. Adok majd nektek szívem szerint való pásztorokat, akik hozzáértéssel és okosan legeltetnek benneteket. És majd megsokasodtok és elszaporodtok az országban. Abban az időben – így szól az ÚR – nem beszélnek többé az ÚR szövetségládájáról. Senkinek sem jut eszébe, nem is emlegetik, nem keresik, és nem készítik el újból. Abban az időben Jeruzsálemet nevezik az ÚR trónjának; minden nemzet Jeruzsálemben gyűl össze, hogy tisztelje az ÚR nevét, és nem élnek többé gonosz szívük konok-*

sága szerint. Abban az időben Júda háza Izráel házához fog csatlakozni, és együtt jönnek meg észak földjéről abba az országba, amelyet örökségül adtam őseiteknek.) alapján, hogy milyen elhívásunk van és hogy mennyi és milyen félelmekkel vagyunk tele. De Jézus jelenlétében élve az ember teljesen megváltozik és erre a változásra van szüksége Isten népének. Nagyon mély bűnbánattal szólt az arab és zsidó ellentétekről és teljesen egyértelművé tette, hogy csak Jézusban van közösségük. Ilyenkor kiáltották be sokan: Amen! Nekik azonban arra van szükségük, hogy Isten vezetése alatt legyenek. Arról van szó, hogy kire figyelsz? Ki az, aki életedre befolyással bír? Akinek aláveted magad. Sok bibliai igével támasztotta alá mondani valóját. Végül arról szólt, hogy a pásztoroknak határozottan kell vezetniük a rábízottakat és mindenkinek bátran kell szolgálnia. A hirdetések és a perselyezés után arab gyülekezetek dicsőítő csoportjai vezették az éneklést. Számomra az volt a meglepő, hogy az énekek – az én fülemnek, természetesen – teljesen úgy hangzottak, mintha valamelyik bazársoron sétálnék. Egészen addig, míg meg nem hallottam a jól ismert énekünk dallamát. No, vajon melyik lehet ez? Az Istentiszteletet az Ároni áldással fejezték be, melyet arabul és héberül is elénekeltek, miközben a lelkészek felemelt kézzel áldották meg a jelen lévő gyülekezetet.

Az egész alkalom nagyon felemelő volt, az igehirdetés, az imádságok mind elhangozhattak volna szószékeinkről is.

Endreffy Géza

Itt van Isten köztünk

Ha hittel könyörögsz, Isten meghallgat

*„Szeretem az Urat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. Felém fordította fülét, ezért Őt hívom segítségül, amíg csak élek.”
116. zsoltár 1-2.*

Reggel 8.00 óra, eligazítás, megbeszélés, medikusok beosztása. Elsőként egy plasztikai műtéthez (bőrátültetés) lettem beosztva. A műtétet végző orvos kórházi sebész főorvos volt. (Eltávolították a kórházból, és itt mint bejáró orvos kapott lehetőséget a műtétek elvégzéséhez.)

„Ez egy bőrátültetés lesz, de miután a beteg a barátom, ezért megígértem, hogy altatásban végzem el a műtétet. Zsuzsa, maga fog altatni, mégpedig maszkos, éteres altatással.”

„Igenis főorvos úr” – válaszoltam, de belül rossz érzésem támadt, pedig már második, harmadik év után nyáron, gyakorlaton többször altattam nagy műtéteknél, éteres-maszkos módszerrel.

Kezdődött a műtét, pár csepp étert csepegtettem a maszkra, majd újra 1-2 cseppet. Közel hajoltam a beteghez, s azt éreztem, hogy nem lélegzik úgy, mint az elején. Szóltam a főorvosnak, hogy baj van, de megnyugtató: „maga csak altasson, és ne öntse az étert, csak csepegtesse.

„Főorvos úr, csak pár cseppet kapott a beteg” – próbálkoztam megint, de akkor már fohászkoztam is: „Uram segíts, mert baj van!” Mútenek tovább, és látom, hogy a beteg – jöllehet nem kapott több étert, nem lélegzik. „Uram segíts, én csak egy medikus vagyok, az én szavamnak nem hisznek, de Te tudsz segíteni, nem halhat meg a beteg.”

Akkor odalép a főorvos, és látja, hogy elvettem már a maszkot is. Gyorsan mindent lerángatnak a betegről, és elkezdik újraéleszteni. Én pedig magamban imádkozom: „Uram, ne engedd, hogy meghaljon!” Végre, 6-8 perc után a beteg elkezd lélegezni.

„Most pedig kezdje újra, de ne öntse az étert, csak csepegtesse!”

„Főorvos úr, én eddig is csak pár cseppet adtam neki, de a beteg éter-érzékeny – szerintem.”

„Maga ne okoskodjon, hanem csinálja azt, amit mondtam!” (ekkor már szinte üvöltött)

Ráteszem a maszkot, 1-2 csepp, lesem, hogy lélegzik. 2-3 légvétel és vége.

„Uram, segíts!” Hangosan felkiáltottam: „Nem lélegzik!”

Kezdődött előlről a kapkodás, az újraélesztés. Már mindenkiről folyik a víz, már több, mint 20 perce tart a küzdelem.

„Uram, ne értem, hiszen én csak egy medika vagyok, de ez egy családapa. Érte és a családjáért kérlek, hogy mentsd meg! Ne engedd meghalni csak azért, mert a főorvos nem hitt nekem!”

Végre lassan, szaggatottan megindul a légzése, sápadt, de él.

„Köszönöm Atyám, hogy meghallgattál, és visszaadtad őt a családjának!”

A műtétet helyi érzéstelenítésben simán elvégezték. Én közben más műtéthez lettem beosztva, csak másnap találkoztam a főorvossal, aki nem azt mondta, hogy Zsuzsa igaza volt, hanem azt, hogy „Nagy ...-ban voltunk”. Sok műtétet átéltem azóta, de ez a kép elevenen bennem maradt. Akkor még nem gondolkodtam azon tudatosan, hogy megtért vagyok-e, vagy hívő. Csak azt tudtam és éreztem gyermekkorom óta, hogy ha bajban voltam és imádkoztam, mindig – még ha fájdalom árán is, vagy ha nem is rögtön – de Isten meghallgatott.

„Áldjad én lelkem az Urat, és ne feledd el mennyi jót tett veled. Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.”
103. Zsolt. 2-3.

Nagy Endréné, Zsuzsi néni

2011-es esztendő anyakönyvi kivonata

Keresztelések:

Ferenczy Enikő Auróra
Ferenczy Örs Zoltán
Jónás Vencel Bálint
Rózsás Gergely Bálint
Bakondi Kornél Péter
Stern Olivér
Rókusfalvy Luca Szonja
Kuti Natasa
Tóth Regina Kincső
Renz Balázs
Buthi Levente Sándor
Fiedler Bence István
Lehel László Sándor

Esküvők:

Labancz Gergely és Keresztes Dorottya
Ujvári Tamás és Belány Barbara
Hauer Krisztián és Åse Linn Hansen
Sikari István és Nágl Beatrix
Ferkó Dávid és Pinkóczy Ágnes
Semler Gábor és Lévai Zsófia
Szabó Gábor és Karsány Katalin
Kiss Zoltán és Kiss Adrienn

Temetések:

Buthi Sándor 80 éves

Kovács István 63 éves

Nagy Tivadarné sz. Szkaliczky Magdolna 73 éves

Dankó Ferenc 85 éves

Jakob Karl Kirst 85 éves

Nagy Géza 70 éves

dr. Jeszenszky Ferenc 79 éves

Kis Pálné sz. Talpas Margit 68 éves

Kovács Gáborné sz. Kemény Ilona Margit 86 éves

Maros Pál 88 éves

Magyar Ignácné sz. Eppich Éva 75 éves

Császár Miklós 84 éves

Programok

December 1. 18 óra

Presbiteri gyűlés

December 3. 10 óra

Fiatal felnőttek alkalma

December 3. 17 óra

Adventi gyertyagyújtás
Budaörs, Templom tér

December 3. 18 óra

Zákeus kör

December 6. 10 óra

Baba-mama klub

December 8. 17 óra

EBBE

Budapest Üllői út 24.

December 10. 8-19 óra

Bibliaiskola „B” év

December 10. 17 óra

Adventi gyertyagyújtás
Budaörs, Templom tér

December 11. 11 óra

Karácsonyi vásár,
az Istentisztelet után

December 16-18.

Szórvány missziós alkalmak
Gömöri régióban

December 17. 15 óra

Idősek karácsonya

December 17. 17 óra

Adventi gyertyagyújtás
Budaörs, Templom tér

December 18.

Gyermekek, fiatalok, alkalmi
Sajógömör

December 18. 11 óra

Karácsonyi vásár
az Istentisztelet után

December 24. 15 óra

Gyermekek karácsonya
Szenteste

December 31. 18 óra

Óév esti istentisztelet

December 31. 19 óra

Ifjúsági Szilveszter
az Istentisztelet után

Rendszeres alkalmak

Istentisztelet Budaörsön minden vasárnap 10 óra

Gyermek Bibliakör az Istentisztelet alatt

Istentisztelet Törökbálinton a hónap első vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Biatorbágyon a hónap második vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Herceghalmon a hónap harmadik vasárnapján 15-kor.

Kisifi pénteken, 17-kor

Nagyifi pénteken, 19-kor

Budaörsi Evangélikus Hírlevél
a Budaörsi Evangélikus Gyülekezet lapja
Felelős kiadó: Endreffy Géza, lelkész
Felelős szerkesztő: [Kochis Andrea](#)
Tördelő szerkesztő: [Kochis Pál Zoltán](#)
Sokszorosítás: Unk János